

๑

คนแปลกหน้าที่น่ารัก

บางสิ่งปลูกผมขึ้นมาในเช้าวันนั้น

อาจเป็นความปรารถนาแรงกล้า ความปรารถนาที่ผมไม่อาจรำลึก
ได้ไม่ว่าจะพยายามมากแค่ไหน

อาจเป็นความรู้สึกแปลกแยกจากสภาพแวดล้อมรอบกาย เหมือน
ชิ้นส่วนกระจัดกระจายที่ฟุ้งอยู่ค่อยๆ ลอยล่องกลับมาประกอบรวมเป็น
ร่างกาย เป็นเนื้อหนัง เป็นรูปร่าง เป็นสติรับรู้ ผมเริ่มรู้สึกถึงการมีตัวตน
ที่ทั้งใหญ่โตและหนักอึ้ง

ตามติดมาด้วยความรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรงราวกับมีบางอย่าง
ภายในกำลังจะฉีกปรือออก

ในหูได้ยินเสียงเหมือนคลื่นทุบหัวดังปังๆ ปวดหนึบตามจังหวะ
การเต้นของหัวใจ เจ็บรุนแรงตรงหน้าผากซีกขวา โลกแกว่งไปมาเหมือน
นอนอยู่ในเปลผ้า

ผมพยายามลืมตาขณะที่แก้มข้างขวาแนบอยู่กับพื้นถุงนอนสีเขียว ทหาร ใช้สายตาพบว่าเลือนกวาดมองรอบตัวเท่าที่มุมสายตาแคบๆ จะทำได้ พอจะเห็นแสงสว่างที่ลอดผ่านช่องซิปประตูผ้าร่วมสีเดียวกัน

ผมน่าจะ...นอนอยู่ในเต็นท์หลังหนึ่ง

พยายามหายใจเอาอากาศเย็นชื้นๆเข้าไปอดอย่างยากลำบาก เนื้อตัวเจ็บระบม จุกแน่นในหน้าอกราวกับเพิ่งถูกรถคันโตๆ พุ่งชน ในทันท่อนคิดว่าแนบพื้นสุดหายใจเข้าไปได้ยังไม่ทันเต็มปอดก็ไอโซลออกมาชุดใหญ่ จนต้องพยายามใช้แขนดันพื้นเพื่อพลิกตัวมานอนหงาย

ทันทีได้นั้นก็รู้สึกเหมือนนอนทับอะไรวางอย่างนุ่มนิ่มซึ่งเคลื่อนไหวยุกยิกอยู่ใต้ถุงนอน แฉมมีเสียงร้องดังออกมาด้วย!

“เฮ๊ย! อะไรเนี่ยครา”

ผมสะดุ้งเมื่อเห็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบต้นๆ ตะเกียกตะกายออกจากถุงนอนที่ผมทับอยู่แล้วลุกขึ้นมา นั่ง เธอสวมผ้าปิดตาอยู่ มวยผมกลางกระหม่อมหลุดลุ่ยยุ่งเหยิง สวมเสื้อสูดกันหนาวสีฟ้าแขนยาวหนา เตอะ กางเกงวอร์มขายาว ถุงเท้ากันหนาว

เธอดึงผ้าปิดตาออกแล้วหันมาทางผม ยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนใบหน้าของเราเกือบจะชิดกัน ขนตาขนยาวเป็นแพะหะพริบถี่ๆ ดวงตากลมโตโตใสแจ๋วเปลี่ยนเป็นยิบหยีเหมือนคนสายตาสั้นที่พยายามหาโฟกัส ผมสังเกตเห็นได้ว่าเธอกำลังจ้องมาที่หน้าผากด้านขวาของผม

ริมฝีปากแดงเรื่ออวบอิมที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ทำเอาผมใจสั่นจนแทบหยุดหายใจ ไนน์จะนวลแก้มผุดผาดเปล่งปลั่งกับไรผมอ่อนนุ่มที่ข้างหูนั้นอีก

“เฮ้ยยย!” อยู่ๆ เธอก็ร้องเสียงเสียงดังจนผมตกใจแทบกระโจนหนี

ออกไปนอกเต็นท์

“อะ...อะไร” ผมถามตะกุกตะกัก

“อ๊อ ดูดี หัวแตกเลือดไหลเลย ไปโดนอะไรมานะ หกล้มหรือ ได้
งื่นเนีย อยู่หนึ่งๆ ก่อนนะ เดี่ยวเราหาของมาทำแผลให้”

ด้วยความมุงงันจับต้นชนปลายอะไรไม่รู้จุกจิกอย่างผมเลยนอนหนึ่งๆ
อย่างว่าง่าย มองดูเธอถูกลูกจอกสวมแว่นตากกรอบโลหะบางสวย อีกฝ่าย
ค้นหาของจากกระเป๋าเป้พลางบ่น

“พามาเดินป่าประสาอะไรไม่รู้จุกเตรียมข้าวของ มีของติดมาแค่นี้
เองเนียนะ”

เธอล้วงผ้าพันคอสีขาวลายดอกไม้สีม่วงอ่อนผืนบางเบาออกมา
ก่อนจะล้างแผลให้ผมด้วยน้ำในกระติก ผมแสบแผลจนสะดุ้ง พอใช้
ผ้าสะอาดอีกผืนซับแผลแล้วเธอก็หยิบผ้าพันคอผืนนั้นมาพันรอบศีรษะ
ให้ กลิ่นหอมสะอาดเหมือนกลิ่นวานิลลาไซยออกมาจากตัวเธอและผ้าผืน
นั้น

“เอ็งไปก่อนนะ กันฝุ่นเข้า ไว้เรากลับออกไปแล้วถ้าไม่ดีขึ้นค่อยไป
หาหมอ ว่าแต่ตราจะรีบลুকไปไหนแต่เช้าเนีย นี่เพิ่งหกโมงเองนี่นา พ่ายัง
ไม่สว่างดีเลย”

ผมกวาดตามองไปรอบๆ ตัว ค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นโดยมีแขน
บอบบางนุ่มนวลของเธอช่วยประคอง ทำทางเธอดูคล่องแคล่ว ร่างกายเรา
แทบสนิท ผมไม่รู้สึกรถึงอาการเคอะเขินระหว่างเรา รวากับว่าเราสองคน
รู้จักสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

แต่ทำไมล่ะ ทำไมผมจำอะไรไม่ได้เลย ทำไมผมจำเธอไม่ได้

จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองชื่ออะไร เป็นใคร มาจากไหน

อาการปวดหัวพุ่งขึ้นมาจนรู้สึกคลื่นเหียน ผมหลับตาลง ยกมือแตะขมับขวาตรงที่ปวดหนีบ รู้สึกพื้นโยกโคลงไปมาเหมือนอยู่บนผิวน้ำ “ที่นั่นที่โน่น แล้ว...คุณเป็นใคร” ผมเอ่ยถาม ได้ยินเสียงตัวเองแหบแห้งเหมือนคนไม่สบายหนัก ก่อนเสียงหัวเราะสดใสของเธอก็จะทำให้ผมประหลาดใจ

“ตกลงละ พระเอกหนังเกาหลีเธอ มีความจำเสื่อมด้วย”

ผมไม่ได้ตอบกลับ ได้แต่จ้องหน้าเธอนิ่งนาน กระทั่งสีหน้าเธอเปลี่ยนไป ผมเห็นแววตระหนกระคนห้วงโยยอยู่ในดวงตาสุกใสคู่ นั้น

“เฮ้ย ไม่เอาดิ อย่าล้อเล่นนะคร้า จริงหรือเปล่า จำเราไม่ได้จริงๆ เธอ นินเองนะ นลโง่” เสียงเธอสิ้นเครือเหมือนกำลังหวาดวิตก

เด็นท์หลังนี้ไม่ใหญ่มากนัก นอนได้สองคนสบายๆ ด้านหน้าเด็นท์มีหลังคายื่นออกมาทั้งแดดและละอองฝนอีกชั้น ผมยังนั่งงออยู่ที่เดิมอีกพักใหญ่ขณะฟังหญิงสาวที่เรียกตัวเองว่านลอธิบายความเป็นไปของเรา

เธอสุดทายเป็นใจวาวๆ เหมือนเรียกสติแล้วบอกว่าผมกับเธอเป็นคนรักกัน แต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ผมเป็นคนนัดหมายและพาเธอมาที่นี่ซึ่งเป็นที่นี่ที่เราเคยมาเที่ยวด้วยกันเมื่อหลายปีก่อน เราเคยคบกันก่อนจะเลิกกันไป แล้วก็กลับมาคบกันใหม่

“ถ้าลงรายละเอียดมันจะยาวมากนะ” เธอว่าเมื่อผมขมวดคิ้ว

ผมไม่รู้จะพูดอะไรดี เราทั้งคู่พากันนั่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนที่นลจะโพล่งขึ้น

“เอานะ ไม่ต้องรีบหรอก เราว่าเที่ยวศราก็จำได้เองแหละ”

ในเวลาแห่งความสับสนอย่างนี้ ผมสรุปเอาเองเบื้องต้นว่าอาจเป็น

เพราะผมลืมหวักระแทกเมื่อรุ่งสาง จึงทำให้สมองกระทบกระเทือนจนหลงลืมไปชั่วขณะ เธอว่าอาจจะเป็นอย่างในหนังรักน้ำเน่าที่เราเคยดูด้วยกัน เพราะอย่างนั้นถ้ามีอะไรกระตุ้นความทรงจำสักหน่อยผมก็คงจะค่อยๆ ดีขึ้นเอง

“จ้ะ เริ่มด้วยตอบผมว่าเราจะมาทำอะไรกันที่นี่ดีไหม” ผมลองเสนอความคิดเห็น ขณะที่เธอกำลังวุ่นกับการหยิบอาหารกระป๋องกับน้ำดื่มออกมาจากกระเป๋าเก็บอาหารแล้วนำมาวางเรียงข้างหน้า

เธอส่ายหน้า ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตหลังเลนส์แว่นตาจ้องมองผม คางขีดขึ้นนิดหน่อย ทำท่าเหมือนครู่พี่เลี้ยงกำลังพูดกับเด็กอนุบาลชั้นๆ อย่างใจเย็น

“ไม่ดี เพราะเธอเป็นคนชวนเรามา เราเลยไม่รู้ว่าจะมาทำอะไรกันที่นี่ อีกร่างงนะ ตอนนั้นเราว่าเริ่มต้นด้วยการหาทางกลับไปสำนักงานอุทยานฯ ก่อนดีกว่า จะได้รีบพาศราไปหาหมอ แผลข้างนอกไม่ใช่ใหญ่มากก็จริง แต่ข้างในไม่รู้จะเป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมเพลิมมองพี่สาวเรียงสวยของเธอจนแทบไม่ได้ฟังว่าเธอพูดอะไร ได้แต่เอ้อๆ ออๆ ตามไปอย่างไม่รู้จะทำอะไรได้ มองเธอหันหลังออกนอกเต็นท์ ใช้มือสางผมสีน้ำตาลเข้มยาวนุ่มสลวย ขมวดใหม่จนเรียบตึง มุ่นมวยไว้ด้านหลัง ไรผมอ่อนสีน้ำตาลตรงท้ายทอยดูน่าทะนุถนอม ลำคอระหงบอบบางราวกับตุ๊กตา

ไม่น่าเชื่อแะจะว่าผมจะมีแฟนรักขนาดนี้ เหมือนธรรมดาแต่ก็ไม่ธรรมดา ดุติแบบไม่ตั้งใจ ผมรู้สึกได้จริงๆ ว่าเธอพิเศษสำหรับผมมาก เธอทำให้ผมอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็ยังนึกอะไรมากกว่านั้นไม่ออก ยิ่งพยายามนึกให้ออก ยิ่งเหมือนเอาหน้าแนบกับผนังแล้วพยายามจ้องให้

ทะเลูก้าแพงตันๆ

ด้านนอกฝนยังโรยละอองละเอียดย่นุ่มขาวเกือบจะเป็นสายหมอก
หญิงสาวอุ่อาหารกระป๋องในหม้อสนามและต้มน้ำด้วยกาเล็กๆ

“เหมือนในกระเป่าจะมีกาแฟซองด้วย แต่เราว่าตราอย่าเพิ่งกิน
กาแฟเลยนะ กินน้ำอุ่นไปก่อน เห็นปนปวดหัว กินข้าวกันพอมีแรงแล้ว
รีบหาทางกลับเข้าเมืองกันดีกว่า”

ระหว่างนั้นผมมองไปทางกระเป่าเป็ลีสีน้าตาลใบใหญ่ข้างตัว จึงลอง
ค้นกระเป่าดูว่ามีอะไรบ้าง หยิบออกมาทีละชิ้น มีเสื้อผ้าผู้ชายสามชุด เป็น
เสื้อยืดแขนยาว กางเกงวอร์ม กางเกงยีนขยาวเนื้อนุ่มน่าย บ่งบอกว่า
ผ่านการใช้งานอย่างสมบุกสมบันมายาวนาน ผ้าเช็ดตัว สบู่เหลว ตะเกียง
พกพาขนาดเล็ก เข็มทิศ แผนที่ทางเดินป่าของเขตอุทยานแห่งชาติที่มีรอย
ปากกาสีแดงกากบาทสถานที่หนึ่งไว้ ปลากะป๋องรสต่างๆ ข้าวหุงสำเร็จ
แบบซอง บะหมี่ซองสามซอง ขนมปัง นมกล่อง น้ำ กาแฟซองและวิทยุ
วอล์กแมนขนาดเล็กเก่าคร่ำคร่าอีกเครื่อง

น่าแปลกตรงที่ไม่มีมีเครื่องใช้หรือเสื้อผ้าของผู้หญิงเลยสักชิ้น
นอกจากผ้าพันคอหวานแหววผืนนี้ที่เธอเอามาพันแผลบนหัวผม

ผมยกกระเป่าเปล่าขึ้นมาวางบนตัก ลองค้นอย่างละเอียดอีกครั้ง
ทุกซอกทุกมุม ทุกที่ที่มีซิป เพื่อจะเจออะไรสักอย่างที่พอจะระบุตัวตนผม
ได้บ้าง ซึ่งนั่นก็ย้งน่าแปลก เพราะไม่มีทั้งกระเป๋าสตางค์ บัตร เอกสาร
หรืออะไรเลย มีแค่เศษเหรียญติดกันกระเป่าอยู่ไม่กี่สิบบาท

พอจะวางกระเป่าลง สายตาพลันเหลือบไปเห็นของสิ่งหนึ่งวางอยู่ที่
พื้นข้างๆ หากผมไม่ได้ตาผาด สิ่งนั้นคล้ายเรืองแสงสีขาวยื่นมาวบหนึ่ง

ผมเอื้อมมือไปลองแตะเบาๆ ที่หน้าปกไม่ได้ราบเรียบ แต่มีผิว

ลัมผัสเหมือนกระดาษวาดเขียนเนียนละมุนมือ มันคือหนังสือเล่มหนึ่ง ไม่นานมาก หยิบขึ้นมาอ่านหน้าปกขาว หน้าปกเป็นภาพวาดสีน้ำรูปทางเดินอิฐมอญโบราณสีน้ำตาลแดง สองฝั่งหัวมุมมีต้นศรีตรังที่ออกดอกสีม่วงหวานบานสะพรั่ง ร่วงหล่นพราวพื้นดินและอิฐมอญราวผืนพรมนุ่มนวลละมุนตา ทางเดินอิฐนั้นทอดยาวผ่านสวนไม้ประดับเขียวชอุ่มเข้าไปยังบ้านหลังเล็กๆ น่ารักหลังหนึ่ง

แต่แล้วจู่ๆ ภาพนั้นก็กลายเป็นภาพเคลื่อนไหว เหมือนกลิ้งค่อยๆ ชูมเข้า เสียงหัวเราะอ่อนหวานของใครบางคนดังลอดออกมา ผมมองบานหน้าต่างสีเขียวใบไม้ที่ชั้นสองของบ้านในภาพนั้น ชายผ้าม้าสีขาวยุติสาวยลมหัดพลีบลิวออกมาทำให้ออกอู่นวบ คล้ายมีบางอย่างโลดแล่นมีชีวิตอยู่ภายในภาพนั้น ผมยังไม่ค่อยแน่ใจว่าความรู้สึกนี่คืออะไรกันแน่

กวาดตาขึ้นมาที่ตำแหน่งชื่อหนังสือที่พิมพ์ด้วยฟอนต์เรียบง่าย ไม่มีหัว ผมอ่านออกเสียงเบาๆ

“ศรานล”

หืม... ชื่อมันอะไรกัน ชื่อเรื่องหรือชื่อตัวละครเอกอย่างนั้นหรือนอกจากคำนั้นแล้วก็ไม่มีชื่อผู้เขียน ไม่มีไปรษณียบัตรหรือข้อความอื่นๆ อีกเลยทั้งปกหน้าและปกหลัง

“โห ปกสวยจัง” เสียงนั้นดังข้างๆ หูจนผมเกือบโยนหนังสือในมือทิ้ง

แม่คนนี่นี่จริงๆ เลย ช่างขยันทำผมตกใจ แวบไปแวบมาอย่างกับผี ผมบ่นเบาๆ เพียงในใจ แต่พอหันไปเห็นคนแก่แดงปลั่งด้วยเลือดฝาดแกมดวงตาเป็นประกายจ้องหนังสือก็ใจเต้นแรงขึ้นมาอีก ตัวเธอหอมอ่อน

เหมือนกลิ้งโลชั่นหรือแชมพูเด็กล่องลอยฟุ้งรอบตัว ปอยผมหลุดมาจาก
ฝ่ารัดผมเลื้อยอยู่ข้างลำคอระหงขาวผ่อง

“นิยายเธอ ปกสีหาวนมากเลย ว้าว ภาพสีน้ำใช้ใหม่ คราเป็นคน
วาดเองหรือเปล่า เราไม่เคยเห็นคราวาดรูปเลยนะ เคยเห็นแต่เขียน
หนังสือ เล่มนี้ทำจะนิยายรักแหงๆ ดูลิ มีต้นศรีตรังด้วย สวยใจละลาย
เลย ถ้าได้บ้านแบบในรูปนี้คงเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยนะ” เธอพูดเสียง
เพ้อๆ ยิ้มหวาน “ว่าแต่ที่คราเอานิยายมาอ่านด้วยเธอ เฮ้ย ดูดี ชื่อนิยาย
เหมือนชื่อเราสองคนเลย ว้าว”

เรื่องนี้มันซักจะทะแม่งๆ เข้าไปทุกที เธอบอกว่าเธอชื่อล เรียกว่า
ผมว่าครา แถมในเต็นท์นี้มีหนังสือชื่อครานล โดยที่ผมจำอะไรไม่ได้เลย
สักอย่าง นี่ถ้าไม่ใช่กลางป่าลึกแบบนี้ผมอาจจะนึกว่าเป็นรายการหลอก
ซ่อนกล้องแก๊งคน เหมือนที่เคยเห็นในทีวีเมื่อตอนเด็กๆ

อืม...ตอนเด็กๆ? ตอนนั้นผมอยู่ที่ไหนกับใครนะ

เพียงแค่พยายามคิดอะไรให้ออกสักอย่างก็เริ่มรู้สึกเหนื่อย ตาพร่า
วิงเวียนและปวดหัวขึ้นมาตื้อๆ อากาศรอบข้างหนาวเย็นขึ้นมาแทรกตาม
รูขุมขนเหมือนเข็มน้ำแข็งแหลมคม สะท้านเยือกเข้าไปถึงกระดูก เพียง
แค่จะทรงตัวนั่งให้ตรงก็ดูจะยากลำบากจนต้องยันมือข้างหนึ่งกับพื้นเพื่อ
พยุงตัว

หญิงสาวหน้าใสคลานเข้ามาใกล้ สะโงกหน้ามาดูด้วยแววตาห่วงใย
เธอคว้ามือผมไปกุมไว้ แล้วใช้หลังมืออีกข้างอังหน้าผกผม “ตัวเย็นจับ
เลย ปวดหัวเวียนหัวไหม เหมือนจะหน้ามืด สงสัยน้ำตาลต่ำ ปะ รีบไป
กินข้าวกันเถอะ เดี่ยวไม่สบาย”

ผมอมยิ้ม มองเธอทิ้งๆ “ละเอียดยิบเขียว นี่เธอเป็นหมอหรือ

พยาบาลเนี่ย”

สาวน้อยยกลอกตาถอนหายใจเบาๆ ขณะที่ยกหม้อสนามเข้ามาให้
ไอน้ำจากข้าวสุกอุ่นร้อนพล่องเกาะแว่นตาเธอจนขึ้นฝ้าขาว

“เอาจริง? จำไม่ได้จริงๆ เหรอ ไม่ได้อำเนาะ เราทำงานที่
โรงพยาบาลใกล้ๆ หอพักศราใจ ที่เราสองคนกลับมาเจอกันคบกัน
รอบนี้เนี่ยก็เพราะมาเจอกันในโรงพยาบาลไม่ใช่ไร้งู โทรม คุ่มๆ ยัง”

ผมเลิกคิ้ว ที่งอกรอบ “โห นี่เรามีแฟนเป็นพยาบาลหรอเนี่ย อย่าง
แจ่ง เอ๊ะ หรือว่าเป็นหมอ ถึงว่าลีดุแลเราดีเชียว”

สาวน้อยในชุดเสื้อสูดแขนยาวสีฟ้าตัดปลาทูน่าผิดกะเพราะจาก
กระป๋องราดลงบนข้าวสวยที่ไอน้ำลอยฉุย ใช้ช้อนสังกะสีตักขึ้นมา
ริมฝีปากอวบอิมท่อน้อยๆ ขณะเป่าข้าวเบาๆ แล้วยื่นมาจ่อตรงปากผม

“เทคนิคการสัตวแพทย์ ตรวจเลือดตรวจแล็บประจำห้องแล็บนะ
เอาให้ถูกตามตำแหน่งคือผู้ช่วยสัตวแพทย์ เราทำงานอยู่ที่โรงพยาบาล
สัตว์หน้าปากซอยหอพักเธอไง”

อ้อ...หมอรักษา ‘สัตว์’ นี้เอง ผมคิดพลางคลำแผลที่หัวตัวเอง

๒

วานิลลาซันเดเรโก

แสงแดดยามสายสาดส่องไปทั่วผืนป่า ตรงจุดที่เรากางเต็นท์กัน อยู่เป็นบริเวณที่มีต้นไม้ใหญ่สูงแผ่เรือนยอดกว้างใหญ่ ทำให้แดดไม่แรงจัดจ้ามักนัก อากาศเริ่มอุ่นขึ้นแต่ยังคงเย็นชื้น เสียงนกป่าและสัตว์ป่าบางชนิดบรรเลงขับกล่อมให้สดชื่นตื่นตัวอยู่เป็นระยะ

ผมกับบนลางแผนที่จะทางเดินป่าของอุทยานฯ ออก เธอบอกว่าเธอ ดูแผนที่ไม่ค่อยเป็น ตอนที่เดินเข้ามาก็เดินตามผมอย่างเดียว ซ้ำเธอยังเป็นคนหลงทิศที่จำทิศทางอะไรไม่ค่อยได้

“คิดดู ขนาดเราอยู่กรุงเทพฯ ของเราอยู่เชียงใหม่ เวลาเราหลงทางเราก็ยังต้องโทร. ถามเธอว่าจะไปที่ไหนต้องขึ้นรถสายอะไร ฝั่งไหน” เธอ มองหน้าผมเหมือนคาดหวังอีกแล้ว เราเนิ่งกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเธอเอ่ยออกมาอีกครั้ง “จำไม่ได้?”

“อือ” ผมตอบในคอเบาๆ ใจ ไม่มีซากอะไรที่เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น

เหลือในหัวผมเลย มีแต่อาการปวดตบๆ ตรงแปลที่หน้าผากที่ยังไม่หายไปไหน

อย่างไรก็ตาม เราสันนิษฐานกันว่าตรงจุดกากบาทสีแดงในแผนที่ น่าจะเป็นจุดที่ผมเลือกทางเดินที่ และควรจะเริ่มหาทางออกจากจุดนั้นโดยใช้เข็มทิศและแผนที่เป็นตัวช่วย

“น่าจะต้องขึ้นไปทางทิศเหนือ ถึงจะเจอสำนักงานอุทยานฯ แล้วออกไปจากที่นี่ได้” เธอว่า

ในขณะที่เรากำลังช่วยกันเก็บข้าวของ เตรียมพบเดินที่ ก็มีเสียงซ่าๆ แกรกๆ เหมือนเสียงคลื่นวิทยุดังแทรกความเงียบขึ้นมา

ผมหันไปมอง เห็นว่านลกำลังง่วนอยู่กับวิทยุวอล์กแมนที่เราพบในกระเป๋าคือ เธอกำลังใช้นิ้วมือเล็กๆ หมุนหาคลื่น บางคลื่นเหมือนจะได้ยินเสียงดีเจจัดรายการ แต่ก็ได้ยินเพียงเสียงกระถ่อนกระแท่นไม่เป็นคำ

“กลางหุบเขาขนาดนี้ผมว่าไม่น่ามีคลื่นหรือก อย่างมากก็คลื่นวิทยุชุมชน แต่คงไม่ชัดเท่าไร”

นลพยักหน้า แต่ก็ดูยังไม่ละความพยายาม “อ้อ แต่เราคู่นๆ นะว่ารายการวานิลลาซันเดของดีเจิมจะมีทุกช่วงบ่ายหรือช่วงเช้าวันเสาร์อาทิตย์ เราคิดถึงเมื่อก่อน อยากฟังเพลง”

“วันนี้เสาร์อาทิตย์เธอ”

“นั่นสิ...วันเดือนปีอะไรผมก็จำไม่ได้อีก

หญิงสาวส่ายหน้า “เปล่า วันนี้วันพุธ ลองดูเผื่อๆ นะ แต่ดูท่าแล้วแถวนี้ท่าจะไม่มีคลื่นจริงๆ แหละ”

“เวลาแบบนี้ยังจะห้วงฟังเพลงอีก ออกจากป่ากันให้ได้ก่อนไหม” ผมว่า

“ก็ถ้าเราไม่ได้ยกฟิงเพลงในป่าแบบนี้แล้วจะเอาวิทย์มาทำไมล่ะ นี่มันก็ไม่ใช่วิทย์สื่อสารเสียหน่อย” นลหันมามองหน้าแล้วย้อนทันที หลังจากนั้นก็นอบิบในลำคอ “นี่กว่าจะพามารำลึกความหลังกับรายการ ดีเจคิมซะอีก”

“รำลึกความหลัง? รายการวิทย์นะนะ”

เหมือนทุกเรื่องที่ผมพยายามนึกตอนนี้มันคลุมเครือ เลื่อนราง เหมือนมีหมอกหนาๆ ปกคลุมอยู่จนมองไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร เป็นคำ รากร่าวๆ ที่ระบุรายละเอียดอะไรมากกว่านั้นไม่ได้

“อ๊ย อย่าบอกนะว่าลืมแม้กระทั่งดีเจคิมนะ ไข่ออกจากนี้ได้ก่อน เถอะเราจะไปฟ้อง” เธอว่าแล้วก็ปิดวิทย์เก็บใส่กระเป๋า

แปลกดีเหมือนกันที่ผมจัดข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ลงกระเป๋าเป้ได้ อย่างง่ายดายคล่องแคล่ว ผมน่าจะใช้มันอยู่เป็นประจำจนเคยชินว่าอะไร ต้องอยู่ตรงไหนโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

เราสองคนแบ่งกันแบกสัมภาระ ด้วยร่างเล็กผอมบางของนลผม เลยไม่กล้าให้เธอแบกอะไรมากนัก ผมให้เธอรับผิดชอบแค่เพียงกระเป๋า เป้ใบเล็กๆ ของตัวเธอเองเท่านั้น เมื่อประเมินจากสภาพแวดล้อมแล้วผม ก็พาเธอออกเดินตามทิศทางที่คิดว่าน่าจะใช่ ท่ามกลางอากาศเย็นชื้นๆ ที่เริ่ม อุ้่นชื้นเรื่อยๆ

เราเดินฝ่าป่าดิบเขาที่ชื้นแฉะด้วยร่องเท้าผ้าใบเประอะโคลนที่ตอนนี้ จำสี่เดิมของมันไม่ได้แล้ว พื้นดินปนโคลนยวบยาบเหนอะหนะ ทำให้แต่ละ ก้าวเหนียวเหนียวหนืดหนืด ยิ่งเดินไปข้างหน้าก็เหมือนยิ่งยากลำบากมาก ขึ้น บางช่วงเป็นทางชัน ผมลื่นโคลนเสียหลัก น้ำหนักของเป้ที่สะพายอยู่

กระซอกผมให้ล้มลงไปกองกับพื้น

หญิงสาวร่างเล็กเนื้อตัวมอมแมมตั้งแต่เท้ายันหัว โคลนกระเด็นเประอะไปทั้งตัวแต่เธอก็รีบยันแว่นตาเข้าที่แล้วพุ่งเข้ามาพุงตัวผมให้ลุกขึ้น และพยายามจะแกะเบ้าข้างหลังผมออก

“เจ็บตรงไหนไหมศรา มา เตี้ยวเราช่วยสะพายเป้ให้เอง” เธอ กุ๊กกุกอ้อสา

“ไม่เป็นไร เป้ที่เธอนั่นหนักหนักแล้ว”

อาการปวดหัวจี๊ดพุ่งขึ้นมา ผมคิดว่าถ้าได้ก้าแพล็กแก้วหรือได้พักสักหน่อยคงดีขึ้น แต่สภาพแวดล้อมรอบด้านไม่มีทำเลเอื้ออำนวยให้หยุดพักได้เลย แถมป่าตรงหน้าก็ดูรกทึบมากขึ้นอีก เราจึงแข่งใจเดินกันต่อ

นลถอดแว่นตาออกมาเช็ดกับด้านในเสื้อ เธอเริ่มหายใจแรงน่าจะเพราะเหนื่อย “นี่เราก้เดินมาไกลแล้ว น่าจะถึงเส้นทางหลักแล้วนะ เลี้ยว ผิดตรงไหนหรือเปล่า”

ไม่รู้ว่เพราะร่างกายผมอ่อนแอหรือกำลังป่วย บางทีอาจเกี่ยวกับแผลที่หัวที่น่าจะไปกระแทกอะไรเข้า พอได้ยืนยันว่าอาจจะเดินมาผิดทางก็หมดเรี่ยวแรง แทบจะทิ้งตัวลงนอนมันเสียตรงนั้น หูอื้อตาลายไปหมด

นลยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วถามอะไรบางอย่าง แต่ผมกลับได้ยินเหมือนเสียงแมลงหวี่บินรอบหู รู้สึกคลื่นเหียน มึนงง เหมือนพื้นโคลงเคลงไปมา ผมคลื่นไส้จนทนไม่ไหว รีบผลักเธอจนเธอกระเด็นหงายหลังก่อนหันไปโง่คออาเจียนจนหมดท้อง เหงื่อแตกพลั๊ก ร้อนวูบวาบตั้งแต่หัวจดเท้า แขนขาสิ้นหมดเรี่ยวแรง

“ศรา ศราเป็นอะไร...” นลแดงตัวลุกมาประคองผมรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ

น่าแปลก ด้วยความเคยชินหรืออะไรไม่ทราบ ผมรู้สึกหงุดหงิด
ฉุนเฉียว โมโหตัวเอง โมโหทุกอย่าง เหมือนมีอะไรบางอย่างหรือคนบาง
คนเข้ามาสวมร่างผมไว้ ให้ทำแบบเดิมๆ สิ่งที่ผมอาจจะเคยทำอยู่เสมอแต่
กลับลืมเลือนไปเสียหมด ผมสะบัดเธอออก ผลักหญิงสาวที่มีสีหน้าวิตก
กังวลให้ห่างจากตัว

“อย่ามาถูกตัวผม ถอยออกไปไกลๆ” ผมว่าเสียงห้วนแล้วกัดฟัน
เดินหน้าต่อ

หลังตัดลิ้นใจใหม่จากการประเมินทิศทางและแผนที่ ผมเลือกเดิน
ย้อนไปยังทิศที่ยังได้ยินเสียงลำธาร ทางเดินป่าเส้นหลักของอุทยานมีจุด
ที่ตัดกับลำธาร อยู่บริเวณใกล้เนินเขา ถ้าเราหาลำธารเจอแล้วทวนน้ำขึ้น
ไป อย่างน้อยน่าจะไม่หลงทิศ

หญิงสาวแปลกหน้าทำทางใจดีจนน่าสงสัยยังคงเดินตามผม แต่ดู
รักษาระยะห่าง เธอทำตาละห้อยเหมือนลูกหมาหางอย ทำเอาผมรู้สึกผิด
ที่ตะคอกเธอไปเมื่อครู่

เราลัดเลาะโขดหินเดินทวนลำธารขึ้นไปเรื่อยๆ เนินเขาไกลๆ เบื้อง
หน้ามีมวลเมฆฝนสีดําทะมึน ลมไม่พัด ใบไม้นิ่งสนิท อากาศร้อนชื้นทำให้
ผมหายใจลำบากมาก ขนาดผู้ชายยังเหนื่อยขนาดนี้แล้วสาวน้อยจะเป็น
ยังไงบ้างหนอ

“นี่ เธอ นล เป็นไงบ้าง เหนื่อยไหม เมื่อกี้ขอโทษนะ” ผมบอกหลัง
หยุดรอให้เธอเดินมาใกล้ กางเกงขายาวครึ่งล่างของเธอเลอะโคลนจนไม่
เห็นสีเดิมเช่นเดียวกับรองเท้า เธอหันหน้าไปทางลำธาร ไม่ตอบคำถามผม
“ผมขอโทษ เมื่อกี้คงเหนื่อยไปหน่อย แล้วผมปวดหัว...”

แต่นอกจากเธอไม่ฟังผมพูด ตายังจับจ้องที่น้ำในลำธาร ชมวดคิ้ว
 ยุ่ง พึมพำเบาๆ เสียงแทบจมหายไปกับเสียงลำธารที่ไหลรินเซาะโขดหิน
 “โอวัลติน...ป่า...”

ผมกะพริบตาปริบๆ “หิวหรือ โอวัลตินไม่เห็นนะ แต่ในกระเป๋ามี
 กาแฟซอง จุดไฟต้มน้ำกันไหม”

หญิงสาวสีหน้ากังวล ไม่ตอบ แต่ชี้ไปที่ลำธาร ผมเดินเข้าไปใกล้
 เธอแล้วมองตาม เพิ่งสังเกตเห็นว่าน้ำเปลี่ยนจากสีใสสะอาดเป็นสีขุ่นข้น
 แดงอมน้ำตาล ขุ่นกว่าเมื่อสักครู่มาก

นลชะง่อมองขึ้นไปทางด้านบนภูเขาด้านเหนือน้ำ ท่าทางหัวนวิตก
 ผมมองตาม ดูเหมือนว่าเมฆฝนขนาดใหญ่ที่เคลื่อนมาตรงนั้นจะเริ่มสาด
 สายฝนโปรยปรายที่ยอดเขา

“น้ำป่า” เธอว่า “เราเคยดูสารคดี ถ้าน้ำในลำธารเปลี่ยนเป็นสีขุ่นข้น
 เหมือนโอวัลติน แสดงว่าน้ำป่ากำลังมาแล้ว ให้รีบขึ้นที่สูง トラ เราอยู่ใน
 ทางน้ำ รีบขึ้นไปบนเนินเขาเร็ว ไม่งั้นเราตายแน่!”

เมฆฝนดำทะมึนขนาดใหญ่กินพื้นที่เกินครึ่งฟ้า ผมเห็นม่านฝนหนา
 ทึบโปรยปรายลงมาจากกลุ่มเมฆนั้นเคลื่อนตัวใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

เราพากันเร่งฝีเท้า ตะเกียกตะกายไต่ขึ้นเขาด้วยความตื่นตระหนก
 หลีกเลี่ยงบริเวณซอกเขาและทางลาดที่อาจจะเป็นทางน้ำ จนกระทั่งเจอ
 เนินเขาบริเวณที่เหมาะสมแก่การหลบภัย

ผมกับนลช่วยกันกางเต็นท์ตอกสมอบกอย่างเร่งรีบท่ามกลางสาย
 ฝนที่เริ่มโปรยละอองลงมา เม็ดฝนอวบหนาขึ้นเรื่อยๆ หล่นกระหน่ำผิว
 เย็นเฉียบราวกับน้ำที่เพิ่งละลายจากช่องแช่แข็ง

นลค้นกระเป๋าเต็นท์แล้วดึงผ้าใบกันฝนคลุมเต็นท์ผืนใหญ่ออกมา

เราจึงช่วยกันมัดสองมุกกับกิ่งไม้และปักสมอบกเพิ่มอีกสองด้าน ตอกลึกลงในดินหวังให้ผ่านพ้นพายุฝนคืนนี้ไปได้ด้วยดี

ฝนกระหน่ำแรงขึ้นหลังจากที่เราเข้ามาอยู่ในเต็นท์กันได้ไม่นานนัก ในนี้มีมืดมาก ผมจึงเปิดไฟจากตะเกียงพกพาแขวนที่ห้วงตรงเพดานเต็นท์ แสงไฟเพียงน้อยนิดพอช่วยให้อุ่นใจมากขึ้น

เสียงเม็ดฝนกระทบผ้าใบดังกราว บางส่วนสาดซัดมาที่หลังคาเต็นท์ ลมพัดแรงจนผ้าใบเต็นท์กระพือสะบัดเสียงดังหวีดหวิว ผมภาวนาให้เราเลือกทำเลถูก ขอให้ดินไม่เน็มนิ่งไปกว่านี้ ภาวนาให้เราตอกสมอบกกันแน่นหนามากพอที่จะยึดเต็นท์และผ้าใบกันฝนไม่ให้ปลิวไปตามลม

อากาศที่หนาวเย็นอยู่แล้วยิ่งหนาวจับขั้วหัวใจเข้าไปอีกเมื่อเราต่างเปียกปอนชุ่มโชกทั้งตัวเช่นนี้ หญิงสาวในเสื้อกันหนาวสีฟ้า นั่งขัดตัว กอดอกท่าทางหนาวสั่น เธอเป่ามือทั้งสองข้างสลับกันเหมือนจะให้ความอบอุ่นแก่ตัวเอง ใบหน้าซีดขาว ปากสีคล้ำ เส้นผมหลุดลุ่ยจากมุ่นมวยเปียกฉ่ำแนบไปกับผิวหนังและลำคอ กระจกแว่นตาของเธอขึ้นฝ้าชุ่มมัว

ผมมองแล้วก็ใจหาย รีบรื้อเป่าผ้าเช็ดตัวออกมาโยนให้เธอเช็ดผม และหาเสื้อแขนยาวกับกางเกงวอร์มแห้งสะอาดออกมาอีกชุด

หญิงสาวยื่นมือมารับไว้ ถอดแว่นตารอบโลหะสีเงินออก เอาผ้าเช็ดตัวเช็ดหน้า เป่าลมอุ่นๆ จาคริมฝีปากไปที่นิ้วมือเหมือนพยายามจะทำให้มันหายแข็งฝืดจากความเย็น ก่อนจะหันหลังถอดเสื้อทั้งตัวในตัวนอกโยนไว้ที่มุมเต็นท์ แล้วตามด้วยเสื้อชั้นในสีขาวตะขอคู่

ผมมองแผ่นหลังเกลี้ยงเกลาขาวนวลผุดผ่องของเธออย่างตื่นตาตื่นใจอยู่แวบหนึ่งก่อนรีบหันไปอีกด้าน ฝ่าความร้อนที่แค้น วูบวาบในอก

แปลกๆ ไม่เคอะเขินบ้างหรือไงก็ไม่รู้แม่คุณ

“อ้าว ศรา ทำไมยังไม่เปลี่ยนชุดอีกเดี๋ยวก็น่าสบายหรอก”

ผมหันไปอีกที่ตอนเธอร้องเรียก นลเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ปล่อยผมยาวสยายเซ็ดด้วยผ้าเช็ดตัวท่าทางเร่งรีบ ไบหน้าดูดีมีลีเลียดผาดขึ้นบ้างแล้ว

“อ้อ รอผ้าเช็ดตัวเธอ มีผืนเดียวนี่นะ” ว่าแล้วเธอก็ยื่นผ้าอุ่นชิ้นคืนให้ผม

กลิ่นแชมพูอ่อนๆ จากเส้นผมของเธอหอมละมุน ไอบ่นจากร่างกายของเธอยังติดอยู่ที่ผ้าเช็ดตัว กลิ่นหอมสะอาดคล้ายวานิลลาเป็นกลิ่นที่ผมคุ้นเคยแน่ๆ แต่ยั้งนึกหาความเชื่อมโยงในความทรงจำไม่ออกอีกเช่นเดิม รู้ตัวอีกทีผมก็หลับตาสูดกลิ่นผ้า ความละมุนละไมบางอย่างแผ่จากผ้าผืนนั้นเข้ามาในลมหายใจ เป็นกลิ่นของบางอย่างที่อ่อนละมุน แต่แฝงบางอย่างที่ทำให้รู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ

พอลืมตาขึ้นก็เห็นดวงตาใสแจ้วหลังแว่นตาคู่ นั้นจ้องมา แวตาเธอดูแปลกใจเสียจนผมกระตัก จึงรีบเลิกทำท่าเหมือนพวกโรคจิตที่ชอบดมเสื้อผ้าผู้หญิงแล้วรีบบาเสื้อผ้าแห้งๆ สำหรับตัวเองบ้าง

ระหว่างที่ผมหันหลังไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ ก็ได้ยินเสียงซ่าๆ ดังแทรกอยู่กับเสียงฝน นลคงกำลังพยายามหาคลื่นวิทยุเหมือนก่อนหน้านี้

“กลางหุบเขาแถมฝนตกหนักแบบนี้ไม่น่ามีคลื่นหรอกมั้ง” ผมหันไปบอกเมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ แต่เมื่อเห็นเธอยังคงตั้งหน้าตั้งตาจริงจังก็พลอยเอาใจช่วยไปด้วย

“๑๐๕.๕ น่าจะแถวๆ นี้ละ...อ๊ะ นี่ไงๆ”

เธอพิมพ์มาก่อนทำเสียงลิงโลดตอนมีเสียงเพลงดังจากวิทยุเครื่อง

เล็กเท่าฝ่ามือ เธอเร่งเสียงขึ้น เนื้อเพลงนั้นคุ้นหู เป็นเพลง “ก่อน” ของ โมเดิร์นด็อก

หญิงสาวปริศนาหันมายิ้มเต็มหน้า “เพลงแบบนี้ ถูกคลื่นแล้วแน่ๆ เนาะ”

ผมยิ้มตอบ เออออกไปด้วยเพราะเห็นเธอกำลังร้องและเริ่มยิ้ม เพลงตาม ผมเองก็ร้องตามไปด้วย

ในท่อนฮุค เราตะเบ็งออกมาพร้อมกันสุดเสียง แล้วก็พากันหัวเราะ ดังลั่น ความกังวลทั้งมวลและอารมณ์พราวเบลอที่ครอบงำผมอยู่พลัน กระจายหายสิ้น

“ใช่ไหม คราจำได้นี้ จะลืมได้ยังไง” เธอว่าพลางหัวเราะ สบตามผม ด้วยแวตาทิ่ดูแน่วแน่

ทว่าเพียงชั่วลัดนิ้ว จู่ๆ นลก็หน้าเศร้า น้ำตารื้น ก่อนริมฝีปากแดง จ้ำที่สีนระริกจะเผยยิ้ม

“เราไม่ยอมให้คราลืมหรอก”

ผมรื้อนวนาปในอก เธอจะเจ็บปวดแค่ไหนหากผมตอบว่าจำไม่ได้ แต่ในขณะที่เดียวกัน ผมก็ไม่อาจบอกตัวเองได้ว่า ความรู้สึกอบอุนคุ้นเคย อย่างประหลาดนี้คืออะไรกันแน่

พอดีกับที่เพลง “ก่อน” จบลง เสียงพูดของดีเจก็ดังขึ้น

“วานิลลาชันเต ๑๐๕.๕ กลับมาแล้วนะครับ ผมดีใจจัง ยังคงรับ หน้าทีดูแลท่านผู้ฟังในช่วงเวลาเดิมของเรา ช่วงปลายหน้าหนาวใกล้ค่ำแบบนี้ เป็นช่วงเวลาที่หลายๆ คนชื่นชอบนะครับ สำหรับตัวผมเองแล้ว เป็นช่วงเวลาแห่งความคิดถึง เขาเป็นว่าใครที่ได้ฟังเพลงนี้แล้วคิดถึงใครบาง คน ขอให้ความคิดถึงเดินทางไปถึงผู้รับด้วยนะครับ โท. เข้ามาพูดคุย

แนะนำเพลงกันได้ที่เบอร์เดิมนะครับ ดีเจคิมพร้อมอยู่เป็นเพื่อนคุณที่เดิมเสมอ เรามาฟังเพลงต่อไปกันนะครับ เพลง “กลืน” ของพีๆ วงทีโบนครับไปฟังกันเลยคร้าบบบ”

พยางค์สุดท้าย ผมและสาวน้อยลากเสียงยาวในคีย์เดียวกันอย่างพร้อมเพรียงกับดีเจ มันดูเป็นธรรมชาติราวกับว่าเราเคยทำแบบนี้ด้วยกันเสมอ

เธอหัวเราะอีกแล้ว เสียงหัวเราะของเธออ่อนหวานสดใส ลึกซึ้งมีเล็กๆ ที่มุมปากของเธอละลายความหนาวเย็นของอากาศและบางอย่างในใจผมไปพร้อมกัน

“คิมนี่ไม่เปลี่ยนแปลงนะอะ ตั้งแต่สมัยเรียนละ”

ผมมอมยิ้มมองเธอ ด้านนอกฝนเริ่มซาลงบ้างแล้ว แต่ห้องฟ้ายังคงมืดครึ้มและคงจะค่อยๆ มีดลงเรื่อยๆ เสียงเพลงในจังหวะเรกเก้จากวิทยุจึงดังชัดเจนขึ้นอีก

“คงต้องรอเช้าถึงจะไปต่อได้ ภาวนาให้คืนนี้พายุฝนไม่แรงไปกว่านี้ก็พอ” ผมพูดบ้าง “ตอนนี้เราอยู่บนเนินเขา ช่วงสายหน่อยถ้าไม่มีหมอกแล้วแดดดีๆ เราอาจมองเห็นเส้นทางเดินเท้าก็ได้”

หญิงสาวเกาะเชือกมัดของถุงนอนออก สะบัดปูแล้วใช้มือลูบจัดระเบียบ ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่ามันเป็นถุงนอนแบบคู่ที่นอนได้สองคน เธอสอดตัวเข้าไปในถุงนอนอย่างรวดเร็ว พนมมหายใจออกทางปากแล้วร้องเบาๆ

“หนาวๆๆๆ”

“จะนอนแล้วหรือ” ผมท้วง ที่จริงก็อ่อนล้าเต็มที พอได้เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ๆ สบายตัวแบบนี้ก็นึกอยากเอนหลังแล้วเหมือนกัน แต่...

“ตราเข้ามานอนด้วยกันสิ หนาวจะตายไม่รู้ผู้จะหยุดตกเมื่อไหร่”

จับนอนเอาแรงกันก่อนดีกว่า” เธอว่าพลางก็กำมือเรียกหย็อยๆ เหมือนเรียกแมวที่เลี้ยงไว้ให้เข้ามาซุกตัวด้วยกันในผ้าห่ม

ในอกผมอุ่นวาบ แม้จะเขินๆ แต่ก็ไม่อาจฝืนสัญชาตญาณและความหนาวได้ จึงยิ้มให้เธอ และค่อยๆ สอดตัวกระดืบเข้าไปในถุนอนช้าๆ ด้วยความเกรงใจ

ถุนอนที่ดูเหมือนผ้าไม่หนานักกลับให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ ต้นแขนของเราเบียดกันจนผมไม่กล้าขยับตัวแรง กลับเป็นสาวน้อยน่ารักที่ตะแคงตัวมาหาผม

ทุกครั้งของการเคลื่อนไหว กลิ่นกายของเธอก็จะฟุ้งหอมระรื่น เธอดึงแขนข้างซ้ายผมกางออก แล้วซุกตัวเข้ามานอนหนุนต้นแขนเหมือนกับลูกแมว

๓

ลมเอื่อยอย่าพัดเลยตอนนี้...

เมื่อผมหันไป จมูกก็ซุกเข้ากับเส้นผมที่ยังขึ้นทว่านุ่มสะอาด หอม กลิ่นแชมพูอ่อนๆ รวากับเพิ่งอาบน้ำใหม่ๆ ไอร้อนและสัมผัสทำให้รู้สึก ทั้งกายใจตื่นเต้นร้อนผ่าว

แวบหนึ่งในห้องฉายภาพของสมองคล้ายผมยืนอยู่ที่ไหนสักแห่ง แสงแดดอ่อนสาดส่องเข้ามาจากหน้าต่างกระทบชั้นหนังสือและอาบไล่ลง บนเส้นผมอ่อนนุ่มเงางามเป็นประกายสีน้ำตาลเข้ม แสงสะท้อนจากกรอบ แวนตาสีเงิน กลิ่นหนังสือและกลิ่นแชมพูแบบนี้ รู้สึกได้ถึงความปลอดภัย อย่างล้นเหลือในห้วงคำนึงนั้น ผมหลับตาลง มีอาจห้ามตัวเองให้ดมกลิ่น เส้นผมของเธอจนหัวใจขึ้นคำ แทรกนิ้วมือเข้าไปประหว่งเส้นผม สัมผัส ความอ่อนละมุนของเส้นผมตรงทำยทอยบอบบางด้วยปลายนิ้ว

ถ้าเราเป็นคนรักกันอยู่แล้ว ผมก็ไม่ควรต้องรู้สึกผิดอะไรจากการ ที่เราได้ใกล้ชิดกันแบบนี้ไม่ใช่เหรอ

เนื้อเพลงมาถึงท่อนที่ขอร้องให้ลมอย่าพัดเพราะเกรงจะทำกลืนจาง
หายไปพอดี พี่แก๊ป พี่ไบนช่างรู้จักกันเสียจริง

เธอวาดแขนโอบกอดผมแนบแน่น เนื้อตัวเราแนบชิดกัน เธอพูด
งิมงำในลำคอ “เราชอบกลิ่นครา เธอมีกลิ่นตัวเหมือนผ้านมตากแดด อยู่
ใกล้ๆ แล้วอุ่นดี”

ผมลูบไล้แก้มชาวเปล่งปลั่งนุ่มเนียนของเธอ จูบเบาๆ ที่หน้าผาก
ด้วยความรู้สึกที่ทำเช่นนั้นมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน กลิ่นเหงื่อผสานกลิ่นผิว
เนื้อหอมรวยรื่น

หญิงสาวอึมึม “ตกลงอำเภอนี้ใช่มะ เรื่องที่ว่าความจำเสื่อมเนี่ย อ่า
เก่งนะ เกือบเชื่อเนอะ”

ผมหนึ่งไป สายหน้า ยืนยันจริงจัง “ผมไม่ได้ล้อเล่น จำไม่ได้จริงๆ”

ผมวาวบเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมาจูมพิตเบาๆ ที่ปลายคางเหมือนลูก
แมวประจบเจ้าของ ไล้จุมกุดสุดดมข้างแก้มผม ภูหัวไปมา ผมรู้สึกได้ถึง
หัวใจที่กำลังเต้นโครมครามเหมือนจะทะลุออกมานอกอก ไออุ่นจากร
ร่างกาย กลิ่นลมหายใจ ผิววกายที่แนบชิดทำเอาผมคอแห้ง ในท้องโหวง
เหมือนคนกำลังหิว โหยหาบางสิ่งที่จะหาได้เมื่อได้ใกล้ชิดกันแบบนี้
เท่านั้น

ริมฝีปากเธออุ่นร้อน นุ่มหยุ่น ชุ่มหวาน และเธอก็ไม่ผลัดใส่...

ท่ามกลางเสียงฝนพรำไม่ขาดสาย ภายใต้้อากาศหนาวเย็นบนเนิน
เขา เราสองคนเบียดกายอิงแอบแนบชิด ภายในอุ้งนอนอบอุ่น ดำดิ่งใน
ห้วงสุขลึกลับที่มีแค่เราสองคน เราร้อน อุ่นไหว วาบวบเหมือนเปลว
เทียน

และแม้ผมยังจำเธอไม่ได้ จำเรื่องราวหรืออะไรต่างๆ ในชีวิตตัวเอง

ก่อนหน้านั้นไม่ได้ ผมก็ยังคงมั่นใจว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นไม่มีทางที่จะเป็นความผิดพลาดใดๆ ได้เลย

ในห้วงของการหลับไหลคืนนั้นดูเหมือนจะคืบผ่านไปอย่างเชื่องช้า ยืดยาวเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด ผมจำได้ว่าผมฝันถึงเรื่องราวลับซับซ้อน แต่ทุกอย่างกลับเหมือนนั่งดูภาพในจอภาพยนตร์ที่ใส่ฟิลเตอร์เบลอเลื่อนจนดูไม่ออกว่าใครเป็นใครและเกิดอะไรขึ้นบ้าง

เมื่อยามเช้าเดินทางมาถึง ความฝันวิปัสสนาเหล่านั้นก็มลายไปจนสิ้น ผมเปลือยร่างไร้อาภรณ์ ขดตัวนอนอยู่ในเตียงนอนเหมือนเด็กแรกเกิด หน้าผากตรงที่ยังมีแผลปวดหนึบนิดๆ พอรำคาญ หญิงสาวที่อยู่ข้างกายผมตลอดคืนไม่ได้อยู่ตรงนั้นแล้ว

ผมค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง อากาศหนาวเย็นปะทะผิวเนื้อจนหนาวสะท้าน แสงแดดจางภายนอกลอดเข้ามา ดูเหมือนตอนนี้จะเริ่มสายแล้วเพราะแสงแดดส่องสว่างไปทั่ว

“เธอ...นล...” ผมลองเรียกเธออย่างใจหาย ในความลับสนั้นหญิงสาวได้กลายเป็นที่ยึดเหนี่ยวเดียวที่เหลือให้เอื้อมมือไขว่คว้า ไม่อยากให้เธอสลายหายไปเหมือนฝันตอนใกล้รุ่ง ไม่อยากให้เรื่องที่ผ่านมาเมื่อวานเป็นแค่เรื่องที่ผมเพ้อเจ้อไปเองคนเดียว

โชคดีของผม หลังส่งเสียงเรียกไม่กี่วินาทีประตูเต็นท์ก็เปิดออก หญิงสาวหน้าใสดวงตาเป็นประกาย สวมแว่นตากรอบเงิน มวยผมก้อนโตไว้เหนือหัวไหล่น้ำเข้ามาพร้อมแก้วกาแฟ

“ตื่นแล้วหรือ เราออกมาจุดไฟชงกาแฟ รีบใส่เสื้อเร็วเข้า หนาวขนาดนี้แก้มอย่างงั้นเดี๋ยวก็ไม่สบายหรอก”

ความโล่งใจทำให้ผมยิ้มออกมาได้ “ก็ใครถอดละเมื่อคืน”

เธอกะพริบตาปริบๆ เหมือนทำอะไรไม่ถูก แก้มแดงเรื่อ เม้มปากแน่น เสมองไปทางอื่นด้วยท่าทางเขินๆ ก่อนจะพูดแล้วผลุบหายออกไปจากเตียง “พูดมาก ไม่ต้องกินมันละกาแพ”

“อัย เต๋ยวลี” ผมหัวเราะเพลงกลางความหาเสื่อกับกางเกงที่ถอดกองอยู่ข้างๆ มาสวมแล้วรีบตามออกไป

กาแพหอมกรุ่นอุ่นร้อนเพียงอีกแรกช่วยให้ยามเช้าสดชื่นมีชีวิตชีวาขึ้นทันที ฝนหยุดตกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ท้องฟ้าโปร่งกระจ่างใสสีฟ้าสว่างเห็นเมฆเป็นริ้วๆ ไกลๆ สูงลิบ ผมใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นว่าเงินเขาที่เรามาปักหลักพักอยู่สามารถมองเห็นอาณาบริเวณโดยรอบเนินได้ค่อนข้างกว้างไกล หมอกลงไม่จัด มีเพียงไอน้ำสีขาวที่ระเหยขึ้นมาจากดิน สูงเรี่ยพื้นประดับตกแต่งที่นี่ให้ดูสวยงามฟุ้งฝัน

นลนั่งชันเข่าอยู่บนผ้าปูพื้น ฟันลมหายใจออกจากปากเป็นไอขาวๆ จิบกาแพหลงช้าเลื่องมองหน้าผมเป็นระยะสลับกับเสมองไปทางอื่น เธออมยิ้มจนผมพลอยทำอะไรไม่ถูกไปด้วย

“เรื่องเมื่อคืนนี้...” ผมลองเกริ่น “ผมไม่พูดหรอกนะว่าไม่ได้ตั้งใจ” พอพูดไปอย่างนั้นนลก็ล้าลักแล้วโอเล็กน้อย ดูออกง่ายมากกว่าเป็นอาการแสร้งโอแบบคนที่ต้องการเปลี่ยนเรื่องพูด

“แต่...ถ้าคุณบอกว่าเราเป็นคนรักกัน ก็ต้อง...ทำกันอยู่บ่อยๆ อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ จริงไหม หรือว่า เรายังไม่เคย...”

หญิงสาวแปลกหน้าที่เริ่มคุ่นหน้าขึ้นทุกทีวางแก้วกาแพลงแล้วยกสองมือปิดหน้า เม้มปากแล้วตบแก้มตัวเองเบาๆ “อัยย ตายละศราสาบานนะว่าไม่ได้อำกันเนี่ย”

ผมยืนยันอีกครั้งว่าไม่ได้โกหกเรื่องที่ยังจำอะไรไม่ได้ นลก็ถอนหายใจ

“ตอนฟังเพลง “กลืน” แล้วศราหอมผมเรา เรานึกว่าศราจำได้แล้ว เสียอีก” เธอตัดพ้อด้วยเสียงที่ฟังดูเศร้าจนผมรู้สึกผิด

อันที่จริงถ้าผมเป็นเธอก็คงจะน้อยใจอยู่เหมือนกัน ใส่มองผมนี้ มันก็ช่างน่าโมโห มีผู้หญิงน่ารักน่าทะนุถนอมแบบนี้เป็นแฟนทั้งที ลืมไปได้อย่างไรกันนะ

แสงแดดอุ่นยามสายสาดส่องละลายม่านหมอกสีขาวหม่นซำๆ ผมกางแผนที่เส้นทางเดินป่ามาลองเทียบกับภูมิทัศน์เบื้องหน้าโดยใช้เข็มทิศอ้างอิงทิศทางประกอบ มองไปรอบด้าน ยืดแนวลำธารเป็นแกน จนกระทั่งมองเห็นเส้นทางเดินทางรางๆ เป็นแนวไปทางเนินเขาอีกลูกไม่ไกลกัน

“นล โหน่ง ทางโน้น ทางไปสำนักงานอุทยานฯ ถ้าเราเริ่มเดินทางตอนนี้อาจจะไปถึงได้ก่อนค่านะ รีบไปกันเถอะ”

หญิงสาวยิ้มลิงโลด ขยับแว่นสายตาแล้วชะโงกมาดูแผนที่สลับกับทิศทางที่ผมชี้ “จริงด้วย ศราเก่งจัง เย้ ทีนี้ก็กลับบ้านกันได้สักที”

เราช่วยกันเก็บข้าวของใส่เป้และกระเป๋าเดินทางอีกครั้ง แม่ไม่เร่งรีบ แต่ก็พร้อมเดินทางในเวลาอันรวดเร็ว เสบียงอาหารที่เหลือก็จัดการกันจนเกลี้ยงเหลือแต่ขนมปัง ท้องฟ้าโปร่ง อากาศแจ่มใสเหมือนเป็นใจให้เราเดินทางกันได้สะดวก

“ว่าแต่เราสองคนเข้ามาที่นี่กันทำไมนะ” ผมยังคงสงสัยเรื่องทีนลว่าผมเป็นคนชวนเธอมาที่นี่ อย่างนั้นก็แสดงว่าต้องมีเหตุผลหรือจุดมุ่งหมาย

บางอย่าง แล้วผมหรือเราทำเรื่องที่ว่านั้นไปสำเร็จลุล่วงแล้วหรือยังนะ แต่ก็ไม่แน่หรอก อาจจะต้องอยากพาเธอมาเดินป่าท่องเที่ยวเฉยๆ ก็ได้

เธอส่ายหน้า แก้มย้อยขาวๆ ส่ายไปมา มันเขี้ยวจนอยากก้มไปงับ

“ไม่รู้หรือหอก จริงๆ นะ ไม่เห็นบอกอะไร คราวที่ตอนเช้าจะบอกเอง แต่พอเช้าเมื่อวานก็ถูกมาลึ้มหัวฟาด จำอะไรไม่ได้เองซะงั้น”

เราเริ่มออกเดินไปในทิศทางที่ทำเครื่องหมายปักหมุดไว้ในแผนที่ ผมนึกถึงเรื่องเมื่อคืนตอนที่ได้ยินเสียงดีเจคนนั้น น้ำเสียงของเขาทำให้ผมรู้สึกมั่นใจว่าเราต้องเคยรู้จักกันมาก่อน

“คิมนะ เพื่อนสนิทเธอเลยนะครา เมื่อตอนมัธยมคิมเป็นประธานชมรมโสตฯ จัดรายการเพลงยามบ่ายออกเสียงตามสายช่วงพักสิบห้านาที” หญิงสาวว่า “คราชอบขอเพลงเพราะๆ ให้เราฟัง ติดสินบนคิมให้เปิดบ่อยๆ เรายังจำความตื่นเต้นช่วงนั้นได้เลยนะ ตอนเราเดินสวนกันที่บ้านได้หรือไม่ก็ทางเดินระหว่างตึก ที่เราแอบส่งซิกกันให้ไปเอาจดหมายลับที่ห้องสมุด”

ผมพยักหน้า และตัวเลขชุดหนึ่งก็ลอยมาเข้ามาในสมอง

“ห้าสองแปด?”

นลพยักหน้า “ไม่น่าเชื่อนะว่าเราจะยังจำได้ ห้าสองแปดกับหนึ่งสองหนึ่ง”

ดูเหมือนอะไรบางอย่างในความทรงจำเริ่มปรากฏเลื่อนราง ผมรู้สึกได้ถึงเสียงเพลงที่ตั้งอยู่ในอากาศ กลิ่นแฉมพูจากเส้นผมของเธอในซอกตู้หนังสือของห้องสมุด ความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะได้สัมผัสต้นคอเธอ ในอกร้อนนุ่มเหมือนมีกองไฟสุ่ม หน้าปกหนังสือปฏิทินดาวเคราะห์ ญาณวิทยา ไอระเหยและกลิ่นเหงื่อที่มาจากอกเสื้อนักเรียนหญิง

ม. ปลาย หนังสือเรียนและกระเป๋าดินสอในมือขณะเตรียมตัวเดินเปลี่ยนคาบเรียน จังหวะที่เดินผ่านห้องเรียนที่เธอนั่งอยู่แล้วแอบมองหากัน ขึ้นใจแม่เห็นเพียงเสี้ยวหน้า

หัวใจที่เต้นตึกตักกรอคอยเพลงที่ตัวเองขอไว้ให้ใครบางคนดังออกมาจากลำโพง

“ผมเคยขอเพลงให้หน่อย “รักคุณเข้าอีกแล้ว” “ก่อน” “กอด” “ดาว” เหมือนที่ฟังเมื่อคืน”

หญิงสาวยิ้มเต็มหน้า น้ำตาเอ่อล้น พยักหน้า “อืม เรารอฟังทุกวันเลยนะ”

“ในรายการของโรงเรียนไม่อนุญาตให้ขอเพลง แต่ผมแอบติดสินบนไอ้คิม ทุกวันจะมีเพลงที่ผมขอยู่ด้วยเพลงหนึ่งเสมอ”

“ใช่” ลักยิ้มที่มุมปากของเธอทำให้ใจผมอุ่นวาบและชื่นฉ่ำ “เรารู้ตลอดว่าเพลงของศราคือเพลงไหน นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คนเดียวเหมือนคนบ้าจนเพื่อนแซว ตอนนั้นเรามีความสุขมาก เพลงที่ศราส่งให้เหมือนดอกไม้บานในหัวใจเราทุกวัน”

หญิงสาวพูดพลางเดินขยับเข้ามาประชิดแล้วยื่นหน้าเข้ามาหา ก่อนจะวาดแขนคล้องคอผม ริมฝีปากอวบอิมอุ่นร้อนจวบเบาๆ ที่ปลายคางผม

“ขอบคุณนะ”

เธอทำผมใจลั่นอีกแล้ว เต้นตึกตึกหวิวๆ เหมือนเขวนค้ำงอยู่ในเว็งอวกาศ ไบ่ไม้ไบ่ญ่ารอบตัวตันรำ ยิงเมื่อนึกถึงเมื่อคืนก็ทำเอาแทบก้าวขาไม่ออก ซักจะไม่อยากออกจากป่านี้เสียต๊อๆ

“จริงๆ ผมไม่รีบเท่าไร” ผมพยายามชวนยิ้ม “เรากางเต็นท์พักกันอีกสักรอบก่อนดีไหม”

หญิงสาวทำตาโตก่อนเม้มปากแน่น หน้าแดงก่ำ หายใจพี๊ดพาด
ดูเถอะ ยิ่งเธอทำท่าทางแบบนี้ใจผมยิ่งสั้นเข้าไปอีก อยากจะรวบรวม
ใจให้แก้มอยู่นัก

ฝ่ามือเล็กๆ แรงเยอะไม่ใช่ย่อย เธอแกมมือฟาดแขนผมอย่างแรง
หลายทีติดกัน

“ไอ้บ้า ไอ้บ้า ไอ้ลามก!” แล้วก็รีบจ้ำเซ่งหน้าผมไปลือๆ

“เฮ้อ จะรีบไปไหนล่ะ ไม่ต้องรีบก็ได้ ผมทางเดินที่เก่งนะ...นี่ นล
รอด้วย”

คนหรือผี

เน็นเขาตรงหน้าเป็นที่ตั้งสำนักงานอุทยานฯ เราตั้งหน้าตั้งตาเดินกันในบางช่วงเพราะกลัวจะถึงไม่ทันมืด แต่ก็ไม่ได้เร่งรีบไปเสียทุกช่วงตอน ผมประหลาดใจตัวเองที่เห็นอย่างง่ายกว่าที่ควรมาก ในขณะที่นลเดินตัวปลิว ไม่แสดงอาการเหนื่อยให้เห็นเลยสักนิด เราแวะพักเหนื่อยดื่มน้ำกันหลายครั้ง หญิงสาวมีลูกกลมหวานเย็นชื่นใจและมียามพกดติดมาในกระเป๋ากางเกงของเธอเลยพอเติมพลังได้บ้าง

อากาศเย็นแต่ชื้นจัดทำให้ผมหายใจลำบาก บางคราวแน่นหน้าอกจนหอบสลับไอน์ในบางช่วง ระหว่างทางเดินบางแห่งบนพื้นมีโคลนและแอ่งน้ำขัง เราต้องช่วยประคับประคองกันไม่ให้ลื่นหกล้ม กำลังแขนของนลแข็งแรงกว่าที่ผมคิดมากทีเดียว

ผมยังคงปวดตุงๆ ที่หน้าผากตรงที่ลัมกระแทกหิน สาวน้อยน่ารักเดินมาเปิดผ้าที่โพกหัวผมและใช้ผ้าสะอาดซับแห้งให้ ผ้าพันคอ

ลีขาวลายดอกไม้สีม่วงหวานเปื้อนคราบเลือดและน้ำเหลืองเป็นดวงๆ ผมยกมือขึ้นคลำดูนอกผ้า รู้สึกได้ว่าหัวโนวมมุดและคงขำมาก แค่ลูบก็ยังเจ็บ

กระจกแว่นตาเธอขึ้นฝ้าข้างหนึ่งเพราะโดนลมหายใจของผม เธอรีบดึงมือผมออกจากแผลตัวเอง

“เดี๋ยวทีเลยนี่ อย่าชนลิ มือสกปรก ปากแผลยังเปิดอยู่ ถึงจะไม่มากแต่ก็ติดเชื้อได้นะ เข้าเมืองเมื่อไหร่เราจะทำแผลให้ดีๆ อีกที่ ที่นี่ไม่มีเครื่องมืออะไรเลย”

เราแะแพกจุดละคราวลิบนาทิ นลพยายามเล่าเรื่องเก่าๆ สมัยเรียนและสมัยที่เราคบกันให้ฟังหลายเรื่อง บางช่วงภาพบางภาพวาบขึ้นมาในสมอง เหมือนภาพนิ่ง คลิปเสียง หรือคลิปวิดีโอสั้นๆ ทำให้เล่าต่อกันได้เป็นทอดๆ เสียงหัวเราะเราว่าเริงสติไสของเธอทำให้ผื่นปัสตขึ้นขึ้นมาก

ความทรงจำที่แวววาบขึ้นมาทำให้ผมอ่อนใจสบายใจมากขึ้นอย่างน้อยในความมีนงสับสนนี้ผมก็ยังมินลที่จะคอยเคียงข้าง นลที่ผมมั่นใจว่าเธอคือคนรักตั้งแต่สมัยเรียนจริงๆ

“งั้น ถ้าเรารักกันดี คบกันแล้วแฮปปี้ขนาดนั้น ทำไมเราสองคนถึงเลิกกันล่ะ”

ผมถามเพราะอยากให้ตัวเองเป็นฝ่ายจำเรื่องราวเหล่านั้นขึ้นมาได้เองบ้าง แต่สีหน้าหญิงสาวเปลี่ยนไปทันที ดวงตาเธอมีแววม่นเศร้าๆ ค่อยๆ หุบยิ้มและเสียบลง ดูเหมือนเธอถึงเลที่จะเล่า แต่ก็พูดออกมาสั้นๆ ชัดถ้อยชัดคำ

“เธอ...มีคนอื่น”

ผมใจหายวูบ หลังประโยคนั้นเหมือนภาพที่ฉายในหัวถูกตัดจบลง

ดี๊ๆ ระหว่างเรามีเพียงความเสียบและเสียงผีทำในแต่ละก้าวเดิน

ผมรู้สึกที่เราเดินกันมาไกลกว่าที่ประเมินไว้ ฟ่ำเริ่มเปลี่ยนสี แดดสุดท้ายของวันหม่นลงเรื่อยๆ พวกเราเร่งฝีเท้าเดินตามทางขึ้นเนิน เพียงพื้นเนินนี้ไปอีกไม่กี่ร้อยเมตรก็จะถึงที่ทำการอุทยานฯ แล้ว

ผมเดินตามหลังหล เฝ้ามองเธอเหวี่ยงกิ่งไม้ยาวแกว่งวาดไปมาตามพวงหรีดก่อนที่เราจะย่อตัวลงไป เธอว่าผมเป็นคนสอนเธอเรื่องเดินป่า โดยเฉพาะช่วงใกล้ค่ำ การแกว่งไม้ไปมาให้เกิดเสียงดังจะช่วยให้พวกงูเงี้ยวเขี้ยวขอและสัตว์เลื้อยคลานมีพิษต่างๆ ตกใจและหลบหนีออกจากทางเดินของเรา

“ใครๆ ก็รักชีวิตกันทั้งนั้นแหละเนอะ” เธอว่า “สัตว์ตัวเล็กๆ พวกนี้กลัวเรามากกว่าที่เรากลัวมันอีก”

น้ำเสียงเธออ่อนโยนสมกับที่เป็นผู้ช่วยสัตวแพทย์ ก่อนจะกระโดดตัวลอยร้องกรี๊ดแล้วกระที่บบางอย่างบนพื้นดังต๊บบๆ จนนผมอ้าปากค้าง

“เขี่ย ตายๆๆ!” เธอคำรามหน้าตาตื่นขณะกระที่บ ก่อนหันมามองหน้าผมแล้วยิ้มแหย “เหะ...ตะขบอ่า ใต้ขึ้นขามาเลยตกใจ”

เมื่อแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับไปในเวลาโพล้เพล้ ฟ่ำเริ่มมืด ในที่สุดเราก็พากันเดินมาถึงที่ทำการอุทยานแห่งชาตินี้ได้

หญิงสาวถอนหายใจยาว ทรวดตัวลงนั่งตรงขอนไม้ที่เจียนเนื้อไม้ ออกแล้วขัดจนขึ้นเงาทำเป็นม้านั่งยาวสำหรับนักท่องเที่ยว เธอวางกระเป๋าเดินทางที่แบกมาลงข้างตัวก่อนจะยื่นมือมารับกระเป๋าเป้ของผมไปวางข้างๆ ยึดเหยียดขาออกมาข้างหน้าแล้วแกะมวยผมออก เอามือสาางๆ เหมือน

เตรียมจะมีตรวจใหม่ ทำทางเธอดูเห็นน้อยมาก

“นรอรตรงนี่แล้วกัน เดียวผมเข้าไปติดต่อเขาเอง” ผมว่า ภาวนา ให้เจ้าหน้าที่จำผมได้ เพราะตอนนี่กระเป๋าสตางค์หรือเอกสารแสดงตัว อื่นๆ ไม่มีอยู่กับตัวเลย

“อืม” นลพยกหน้าขณะปากคาบโดนั้ตรัดผม แว่นตาถูกถอดวางไว้ บนตัก เนื้อตัวเนียนกระมอมกระเมม ผมเองก็คงละเทะไม่ต่างกันเท่าไร ต้นขา น่องและหลังผมปวดเกร็งไปหมด แต่ก็ยังไม่เท่าแผลที่หัว ใจนึกอยากอาบน้ำ เช็ดตัวแห้งๆ แล้วขึ้นไปนอนบนที่นอนนุ่มๆ เต็มที่

ผมเดินไปชะโงกมองที่หน้าต่างของที่ทำการอุทยานแห่งชาติ เห็น ชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดสีขาวยางเกงลายพรางซึ่งน่าจะเป็นเจ้าหน้าที่อุทยานฯ กำลังนั่งกินข้าวอยู่ ยังไม่ทันจะเรียกเขาก็เหลือบมาเห็นผมแล้วลุกพรวด ขึ้นทันที จากนั้นจึงมาเปิดประตูให้เข้าไปด้านใน

“มาคุณ เข้ามาๆ ไอ้ย โลงอก นี่พวกผมคุยกันอยู่ว่าคุณยัง ไม่ออกมาจะพากันเข้าไปตามหาดู เพราะเมื่อคืนมีน้ำป่ามาด้วย เอ้า บาดเจ็บเทรอครับ หัวไปโดนอะไรมา”

เจ้าหน้าที่หญิงอีกสองคนที่อยู่ห้องด้านในเดินตามออกมา ดูท่าที่ ดีใจเมื่อเห็นผม คนหนึ่งเอากล่องปฐมพยาบาลออกมาทำแผลให้ เช็ดล้าง ทำความสะอาดแผลด้วยน้ำเกลือ ใส่ยาฆ่าเชื้อและปิดแผลด้วยผ้าก๊อซ สะอาด

“ปากแผลไม่ใหญ่มาก แต่บวมช้ำมากเลยนะคะ คงจะลึ้มแรงมาก ยังไงถ้าเข้าเมืองกลับบ้านแล้วน่าจะไปให้หมอดูอีกทีนะคะ”

ผมชะโงกมองลอดบานหน้าต่างออกไปตรงที่สวนน้อยของผมนั่งอยู่ เห็นเธอกำลังง่วนกับการเช็ดแว่นตา ในขณะที่เจ้าหน้าที่คุยกันว่าตอนนี้ค่า

มากแล้วอาจจะให้ใครคนหนึ่งขี่มอเตอร์ไซค์เข้าไปส่งผมในเมือง

“อ้อ ขอบคุณมากครับ แต่ผมว่าซ้อนสามคงไม่ค่อยสะดวก เรามีกระเปาะพะรุงพะรังด้วย อีกอย่าง ผมจำไม่ได้ว่าก่อนหน้านั้นผมพักอยู่ที่ไหน แฟนผมก็ไม่ทราบ ตอนที่มาลงทะเบียนที่อุทยานผมได้เขียนข้อมูลอะไรของตัวเองไว้บ้างไหมครับ”

เจ้าหน้าที่ทั้งสามมองหน้ากันไปมาสลับกับมองผม สีหน้ากังวล

“จำไม่ได้หรอกครับ”

สมุดเยี่ยมของที่นี่วางไว้ด้านหน้า ที่ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว ยอดอดิธิตคนที่เข้ามาจึงน้อยมากโดยเฉพาะช่วงนอกฤดูการท่องเที่ยว ไม่มีชื่อใครที่น่าจะเป็นผม มีเพียงเจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งจำได้ว่าผมเข้ามาที่นี่

“คุณคงไม่ได้ลงทะเบียนไว้ แต่ตอนนั้นคุณมาคนเดียวนะคะ”

“อ้อ ครับ แฟนผมน่าจะตามมาสมทบทีหลัง เรานัดกันที่นี่ ไม่ได้มาด้วยกัน” ผมตอบพลางหันไปยิ้มให้หนูลที่นั่งยิ้มแฉ่งเฝ้ากระเปาะรออยู่ที่เดิม

ทั้งสามคนหันไปมองตามทิศทางที่ผมมอง แล้วก็หันกลับมามองหน้ากันเอง ท่าทางพวกเขาดูแปลกๆ เหมือนวิตกกังวลอะไรบางอย่าง

“ตกลงแฟนคุณมาด้วยใช่ไหมครับ แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหนครับ ออกมาด้วยกันแล้วหรือยัง มากันแค่สองคนใช่ไหมครับ ยังมีใครเหลือค้างในป่าอีกไหม”

เจ้าหน้าที่รั้วคำถามจนผมเริ่มสับสนและปวดหัวที่แปลอีกจนต้องยกมือขึ้นมาแตะมัน

“มากันแค่สองคนเท่าที่คุณเห็นนี่แหละครับ ไม่มีใครมากับพวกผมแล้ว นอกจากจะเป็นกรู้อื่น อันนั้นผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

ทั้งสามสะกิดกันแล้วเข้าไปคุยกันข้างใน ผมจึงกลับมานั่งกับนล
ผมเห็นพวกเขาโทรศัพท์หาใครสักคนสีหน้าเคร่งเครียด

“มีอะไรกันหรือเปล่าครา” หญิงสาวที่ตอนนี้อยู่รวมผมทางม้าข้าม
ท่าทางสงสัย “คุยกันซะนานเลย อ้อ พี่ๆ เขาทำแผลให้แล้วใช่ไหม ดีจัง
แล้วที่นี้เราจะกลับเข้าเมืองกันยังไงล่ะ จะมีรถกลับไหม”

ถามจบก็พอดีเจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งเปิดหน้าต่างออกมา “โธ.
ตามลุงดั่งให้แล้วนะคะ ลุงดั่งเป็นคนขับรถสองแถวที่พาคุณเข้ามาส่ง
ปกติเขาวิ่งส่งนักท่องเที่ยวที่นี้เวลามีคนเรียก ช่วงนี้ไม่ค่อยมีผู้โดยสาร
เลยไปช่วยแม่ค้าในตลาดคนผัก แต่อยู่แถวนี้พอดีค่ะ เดี่ยวก็มา เขาน่าจะ
รู้ว่ารับคุณมาจากไหน”

อากาศบนเนินเขาเริ่มหนาวเย็นลงเรื่อยๆ หญิงสาวร่างเล็กบอบบาง
นั่งห่อไหล่ลูมมือไปมา ผมหยิบผ้าพันคอจากกระเป๋าเสื้อมาพันรอบคอให้
เธอ

“อะ นลเอาไปเถอะ ผมไม่ค่อยหนาว แล้วแผลผมก็มีผ้าก๊อชปิด
แล้ว รออีกนิดนะ”

นลกำลังพ่นไอร้อนเป่ามือตัวเองในขณะที่รถสองแถวคันหนึ่งขับฝ่า
ความมืดเข้ามาจอดที่ลานหน้าสำนักงาน นลร้องเย่เบาๆ แล้วรีบคว้า
กระเป๋าพาผมไปที่หลังรถ

เจ้าหน้าที่ชายเดินเข้าไปที่ฝั่งคนขับรถที่ชื่อลุงดั่ง พูดคุยอะไรกัน
บางอย่างหน้าตาเคร่งเครียด ผมจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ ชายวัยกลางคนก็ร้อง
ทักทันที

“อ้อ แม่นละ คนนี้แหละ วันนั้นพีนเหมารถผมจากหน้าโรงแรม
มาตั้งนี้ มาถึงแพ่เมื่อตอน เจ็บหัวหนักๆ ไปเฮงหมอก่อนบ่ดีก่า หนุ่ม จำ

ลุงได้ก้อครับ”

ผมส่ายหน้า แม่คูนๆ แต่นึกไม่ออกเช่นเคย “คุณลุงจำได้ใช้ไหมครับว่าผมพักที่โรงแรมไหน งั้นรบกวนช่วยพากลับไปส่งที่นั่นหน่อยได้ไหมครับ ผมไม่มีเงินติดตัว แต่ถ้ากลับบ้านหรือติดต่อญาติได้ ผมจะรีบจ่ายให้ครับ”

ลุงด้วงพยับหน้า “ยังไม่ต้องคิดมาก ลุงขับเข้าตลาดอยู่แล้ว คนติดรถโบกรถขึ้นบ่อยๆ แค่นี้สบายมาก”

“วันนั้นที่ลุงมาส่ง เพื่อนมาคนเดียวก้อ” เจ้าหน้าที่อุทยานฯ ถาม “เห็นว่าพาแฟนมาตวย”

“อาจจะมาไม่พร้อมกันครับ อาจจะคนละคัน” ผมรีบบอก “ตอนนั้นแฟนผมนั่งรออยู่หลังรถนั้นไงฮะ”

ทั้งลุงด้วงและเจ้าหน้าที่พร้อมใจกันหันไปมองหลังรถ ก่อนหันกลับมาสบตากันท่าทางแปลกๆ อีกแล้ว

“เอาเต๊อะ ลุงจะพาขึ้นไปส่งเอง” ลุงด้วงแตะแขนเจ้าหน้าที่อุทยานฯ แล้วบอก ก่อนจะหันมาหาผม “เอ้า หนุม มานั่งหน้าด้วยกันสิ หนวณะ ขับไปลมตี ผ้าใบปิดข้างก็ขาด บ่อได้ซ่อมเต๊อะ”

ลุงด้วงพูดไทยสลับคำเมืองแบบที่ผมฟังเข้าใจทุกคำ ตอนนั้นผมซักรู้สึกใจคอหวือๆ ทำไมทุกคนไม่พูดถึงหรือทักนวลเลยสักคำ ช้ายังทำท่าทางเหมือนไม่มีใครมองเห็นเธอด้วย

ผมหันไปมองหญิงสาวที่ดูอ่อนคลាយมากขึ้นที่หลังรถ เธอหันมามี้มให้แล้วกวักมือเรียก

“ผม...เอ่อ จะไปนั่งกับแฟนนะครับ” ผมว่าพาลางเอานี้วิ่งขึ้นไปด้านหลังรถแล้วเดินตรงไปโดยไม่รอให้ใครตอบอะไร

ผมบอกนลว่าลุงด้วงจะพาไปส่งโรงแรมที่รับผมมา เพื่อจะได้
เบาะแสะอะไรมากขึ้น ยิ่งไงที่โรงแรมต้องมีชื่อผมตอนที่เช็กอินอยู่แล้ว และ
อาจจะได้ที่อยู่หรือติดต่อญาติคนอื่นๆ ได้ด้วย

“อืม ดีเลย” นลว่า

ระหว่างนั้นหู่ผมยังได้ยินเสียงสนทนาบริเวณหน้ารถ “เออน่า เอา
เตอะ เข้าไปปิดเขื่อน สวดมนต์ แผ่เมตตาไป มีสร้อยพระก็ใส่ไว้ บะเตี่ยว
ลุงพาเพิ่นกับหมู่เพิ่นไปเอง”

เสียงสตาร์ทเครื่องยนต์ดังขึ้น ลุงด้วงเปิดช่องกระจกที่กั้นระหว่าง
ส่วนห้องโดยสารกับกระบะด้านหลังมาเรียก

“หนุ่มๆ มานี่หน่อย”

ผมพยายามลัดเลาะแข่งตะกร้าผักผลไม้เข้าไปใกล้

“ครับ มีอะไรหะครับ”

ลุงด้วงพูดสีหน้าจริงจัง “หนุ่มเชื่อลุงเน้อ ระหว่างทางนี่สวดมนต์
แผ่เมตตา สวดตลอด เห็นอะไรข้างทางอย่าพูด อย่าทัก หนุ่มกำลังป่วย
คืนนี้ติดต่อญาติได้แล้วนอนพักผ่อน เช้าวันพูกก็ไปวัดทำบุญ สะเดาะ
เคราะห์สา ในพานี้มันเต็งมีอะไรแปลกๆ นกเค้า เอ้า ไปนั่งตีๆ ลุงจะออก
รถละ”

ที่หลังรถสองแถวผมกับนลนั่งเบียดกันอยู่ที่เบาะฝั่งซ้าย ไม่มี
ผู้โดยสารคนอื่น ที่พื้นรถเต็มไปด้วยแข่งบรรจุพืชผลทั้งหัวผักกาด
แคร้รอต อะโวคาโด มันฝรั่งและหน่อไม้วางเบียดทับกันจนแทบวางเท้า
ไม่ได้ แม้รถสองแถวบรรทุกเทียบแปล้ วิ่งได้ไม่เร็วมากนัก แต่ลมหนาว
ยามค่ำก็พัดหูดหู่เสียดหู่ ความหนาวแทรกผ่านเนื้อผ้าเข้ามาที่ผิวเยือก
ไปถึงกระดูก หมิงสาวตัวสั้นแม้ออกดอกขดอยู่ในอ้อมกอดผม เธอเป็นคน

ชี้หนาว...ผมจำได้ เธอเป็นแบบนี้ตั้งแต่สมัยเรียน

ใจล้นวูบวาบในอก เมื่อแวบคิดขึ้นมาว่าคนที่ผมกอดอยู่นี้ไม่มีใครเห็น และอาจไม่มีตัวตน ผมกอดกระชับเธอแน่นยิ่งขึ้นจนรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะท้านด้วยความหนาวของเธอ

นึกถึงความเป็นไปได้ต่างๆ เรื่องที่จู่ๆ ผมก็ความจำเสื่อม เรื่องที่ผมเจอเธอ แต่กลับไม่มีใครมองเห็นเธอ นอกจากเรื่องผีสิงและเรื่องเหนือธรรมชาติต่างๆ การที่ผมหัวกระแทกก้อนหิน มันอาจกระทบกระเทือนจนทำให้ผมเกิดภาพหลอน เห็นภาพแปลกๆ ในจินตนาการไปเองได้หรือไม่

ไม่หรอก เป็นไปไม่ได้ เธอมีจริง ต่อให้ผมแค่ผมที่เห็นและสัมผัสเธอได้เธอก็มีจริง ทั้งกลิ่น ความร้อน สัมผัสอ่อนนุ่มของไรผมและภาพความทรงจำที่แวบวาบเข้ามาทุกครั้งที่เราเล่าเรื่องราวเก่าๆ ต่อกัน ยิ่งนานยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

“โอ๊ย”

เธอร้องเบาๆ ผมจึงรู้ว่าแผลอبيبหัวไหล่บอบบางของเธอแรงเกินไป และกลายเป็นผมเองที่ตกใจมากกว่าเมื่อเห็นรอยเลือดสีแดงขนาดเท่าเหรียญบาทค่อยๆ ซึมผ่านเนื้อผ้าของเสื้อกันหนาวสีฟ้าที่เธอสวมอยู่

“เฮ้ย นล ทำไมเลือดออก ไปโดนอะไรมา เจ็บไหม” ผมร้องถาม “ขอดูแผลหน่อย”

เธอรีบดึงคอเสื้อปิดไว้ ลูบตรงที่เลือดซึมอยู่ “ไม่ๆ ไม่ต้อง หนาวจะตาย แผลเก่านะ ตะปูชูด ทำไมเลือดยังออกอยู่ก็ไม่รู้ แต่เดี๋ยวก็หาย”

ผิวแก้มเธอซีดขาว เนื้อตัวเย็น หนาวลั่น ผมทางม้า แวนตาและเสื้อกันหนาวแบบฮูดทำให้เธอดูอ่อนเยาว์เหมือนเด็กวัยรุ่น สีหน้าเธอดู

ลับสน

“ศรรา” เหวสบตาผม “นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมทุกคนทำท่าแปลกๆ
ทำท่าเหมือน...เหมือนไม่เห็นเรา”

๕

เบาะแสเริ่มปรากฏ

ผมไม่กล้าบอกลุงตัวเองว่าผมจำบทสวดไม่ได้เลย ไม่ว่าจะ เป็นบทสวดของศาสนาไหน ระหว่างทางที่รถแล่นเข้าเมือง สองข้างทางมีแต่ภูเขาละป่า แสงสว่างมาจากแหล่งกำเนิดแสงอย่างเดียวคือไฟหน้าและไฟท้ายรถ ถ้าไม่นับรวมแสงจันทร์ครึ่งดวงที่แขวนอยู่บนฟ้า

ผมพยายามฝืนตาให้ตื่นอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่เหนื่อยและอ่อนเพลียอย่างมาก นลเองก็ง่วงเหนื่อยมาก เธอเอนตัวหนุนอกผมหลับไปได้พักใหญ่ ผมง่วงนอนมาก เหมือนตาจะปิดอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่ลมหนาวหวดตีจนผิวแค้นสไปหมด

ในแว้งค์สะลิมสะลือ ผมคล้ายกำลังฝันทุกๆ ที่ยังไม่หลับดี ในหูแว่วได้ยินเสียงลูกแมวร้อง เสียงดนตรีตอนที่ลูกค้าเปิดประตูร้านวิดีโอ เสียงสวดมนต์ เสียงเปียโน ได้ยินเสียงพิมพ์ดีดดังรัวเหมือนลูกเห็บตก กระแทกหลังคาบ้าน น้ำหนักของหนังสือนิยายที่ถืออยู่ในมือ รอยดำนที่

นี้วกกลางจากการใช้ปากกาเซ็นชื่อซ้ำๆ เป็นร้อยครั้งในวันเดียว สีม่วงหวานบนพื้นอิฐเก่าสีแดง ความเย็นสดชื่นและสายลมต้นฤดูที่พัดพาเอาความเปลี่ยนแปลงต่างๆ เข้ามาในชีวิต

ในช่วงท้ายของความฝัน ผมฝันเห็นเธอ หญิงสาวที่กำลังนอนหลับในอ้อมแขน เธอยืนอยู่หน้าประตูห้องพักพนักงานที่หลังร้านเช่าวิดีโอ ผมจำไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้มันเกิดอะไรขึ้น

ริมฝีปากกลั่น น้ำตากลอเบา เวลตาที่จ้องมองมาเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง ผิดหวัง เจ็บปวดคละเคล้า นลเป็นผู้หญิงอ่อนโยน อ่อนไหว แต่หากตัดสินใจเด็ดขาดแล้วเธอจะไม่เปลี่ยนใจง่ายๆ ผมจึงรู้ว่าไม่อาจต่อรองอะไรได้อีก ได้แต่มองเธอปิดประตูลงเงียบๆ แล้วฟังเสียงฝีเท้าของเธอห่างออกไป

เท้าของเธอล่ำมหัวใจของผมไว้ ดึงยึดยาวไกลห่าง เธอคงไม่รู้เหมือนหนูๆ ในอก สมองและหัวใจว่างเปล่าแห่งขอด ความเจ็บปวดเดียวดายพุ่งเข้าจู่โจมจนสะอื้นออกมา หยดน้ำตาอุ่นร้อนรินวาดแก้ม

“อย่า...อย่าไป...กลับมา”

ในที่สุดผมก็สะดุ้งตื่นเพราะเสียงละเมอของตัวเอง

เมื่อลืมตาขึ้น รถก็ชะลอเข้าจอดที่ลานจอดรถหน้าโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่ง เป็นโรงแรมสองชั้น ขนาดราวๆ ยี่สิบห้อง บรรยากาศในตอนกลางคืนด้านหน้าโรงแรมดูเงียบเหงา อังว้าง ไม่มีเสียงรถ ไม่มีเสียงดนตรี มีไฟส่องสว่างอยู่เพียงแถวด้านหน้าเคาน์เตอร์ต้อนรับยกพื้นสูงด้านใน

ผมสะกิดปลุกนล เราสองคนยกกระเป๋าก้าวลงจากรถ ในขณะที่ลูงด้วงยื่นมองด้วยท่าทางสนใจ

“หนูม่ยั้งเห็นอยู่เหรอ แฟนเ่ะ ที่ว่ามาด้วยกัน” แก้วพลาจจ๋องตรง
มาอย่างชื้อๆ

ผมชำเลื่องมองนลที่ยืนอยู่ข้างๆ แล้วก็นึกไม่ออกว่าควรตอบหรือ
จะพูดอย่างใด

ลุงด้วงว่าต่อ “พรงุ่นี้เข้าไปหาหมอรักษาหวันะ เสร็จแล้วไปทำบุญ
สะเดาะเคราะห์ ให้พระรดน้ำมนต์เสียหน่อย ไปนอนในป่ามา บางทีมีบาง
อย่างที่เราไม่รู้ คนเหนือเขาเชื่อเรื่องนึ้นะ บางทีเป็นผีแม่มายเมืองลับแล
เห็นเป็นหนุ่มมาคนเดียวอาจจะอยากเอาไปทำผัว”

หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ พ่นหัวเราะออกมาดังพรีด ทำเอาผมต้อง
กั๊ดพังกลั่นหัวเราะไปด้วยเพราะกลัวจะเสียมารยาท

หลังลุงด้วงขอตัวไปส่งผักต่อที่ตลาดผมก็เดินมาติดต่อกี่เคาน์เตอร์
แผนกต้อนรับ มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอายุไม่น่าเกินยี่สิบปีกำลังสวมหูฟังวง
อยู่กับอะไรบางอย่างบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ เขาสะดุ้งนิดๆ ตอนเงยหน้า
ขึ้นมา รีบถอดหูฟังออกวางข้างๆ

“อ้อ กลับมาแล้วเหรอครับ” เขาว่าแล้วกุกักจอกอหิบบกุกญแจห้องมา
ยื่นให้ มันมีป้ายเลขห้องแขวนไว้

ผมสอบถามว่าเขาทราบข้อมูลอะไรเกี่ยวกับผมบ้าง เด็กหนุ่มเล่าว่า
เมื่อราวสองเดือนที่แล้วผมมาเปิดห้องเช่าและเหมาะจ่ายล่วงหน้าแบบราย
เดือนไว้สามเดือน ชื่อที่ลงทะเบียนไว้ในสมุดเขียนไว้สั้นๆ เพียงตรา ไม่มี
เบอร์โทร. ไม่มีหมายเลขบัตรประชาชนอย่างที่ควรเป็น

เด็กหนุ่มยืนยันว่าเขาปรึกษากับผู้จัดการโรงแรมที่อยู่ด้วยในวันนั้น
แล้วเรื่องเอกสารแสดงตัว วันนั้นผู้จัดการพูดคุยกับผมอยู่พักหนึ่ง เขา
บอกว่าคุณทำที่ผมไม่น่ามีปัญหาอะไร ช่วงนี้เป็นหน้าฝน ไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยว

จึงไม่มีนักท่องเที่ยวจูงเข้ามาพัก ประกอบกับลูกค้าชาวจีนก็น้อยอยู่เป็น
ทุน การมีลูกค้าที่จ่ายล่วงหน้ารายเดือนแบบนี้หายากมากจึงไม่เอากิจ
ใจให้มากความ

“ผมมาพักที่นี่นานแล้วเธอ งั้นผมเคยพาใครมาด้วยหรือเปล่า”
ผมลองถามเพิ่มเติม

เด็กหนุ่มตอบตามที่ผมคิดคือผมไม่เคยพาใครมาด้วย ไม่เคยเห็น
ผมพูดคุยหรือขอให้ติดต่อใคร และเมื่อเขารู้ว่าผมเกิดอุบัติเหตุหัว
กระแทกและจำอะไรไม่ได้ก็กระตือรือร้นจะพาไปส่งโรงพยาบาล แต่ผม
ยืนยันอยากจะพักผ่อนนอนสักคืนหนึ่งก่อน และทุกๆ ไปนอกจากแผลที่
หัวก็ไม่ได้มีอาการอะไรที่น่าวิตก

พนักงานต้อนรับยังอยากจะช่วยเหลือ จึงหยาแก่ปวดมาให้ผม
แผลงหนึ่ง ดีเหมือนกัน เพื่อจะช่วยลดอาการปวดหนึบๆ ที่เป็นอยู่ตอนนี้
ได้บ้าง

“ขอบคุณน้องมากนะคะครับ เตียวผมขอตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
ก่อน”

ห้องที่ผมพักอยู่เป็นห้องด้านในสุดของชั้นสองที่ทั้งเงียบและเย็น
ยะเยือก ผมไขกุกุญแจเข้าไปในห้อง วางกระเป๋า ถอดรองเท้า และสำรวจ
รอบๆ ห้อง ห้องพักกว้างเปล่าเย็นเฉียบไร้ชีวิตชีวา มีกลิ่นอับที่ชวนอึดอัด
อวลทั่วห้อง เตียงเตี้ยตรงกลางห้องมีหมอนและผ้าห่มที่มีร่องรอยการ
ใช้งาน ผ้าห่มขยุกขยึ่มวางอยู่กลางเตียง ผมคงสั่งไว้ว่าไม่ให้ใครเข้ามา
ทำความสะอาด

ในตู้เสื้อผ้านอกจากเสื้อผ้าไม่กี่ชุดและของใช้ส่วนตัวพวกสบู่
ยาสีฟัน แปรงสีฟันก็ไม่มีสิ่งอื่น ในห้องไม่มีบัตรประชาชน บัตรเครดิต

หรืออะไรที่จะใช้ระบุตัวตน ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีกระเป๋าตังค์ มีแค่กระเป๋าผ้าซิปใส่เงินสดราวห้าพันบาทวางในลิ้นชักตู้ชั้นบน

นี่มันคนประเภทไหนกันเนี่ย มาเช่าห้องอยู่คนเดียว เข็กอินด้วยชื่อสั้นๆ ไม่มีมือถือ ไม่ได้นัดใครมา แถมไม่มีหลักฐานแสดงตัวติดอยู่เลยสักอย่าง ถ้าอย่างนั้นต่อจากนี้ผมจะเริ่มจากอะไร ดูเหมือนเรื่องง่ายๆ นี่มันชักจะซับซ้อนมากกว่าที่คิดเสียแล้ว

“ศรา อาบน้ำก่อนไหม จะได้สบายตัว” หญิงสาวที่ตอนนี่ก็ยังคงสวมเสื้อกันหนาวมีชุดสีฟ้าถือผ้าเช็ดตัวของโรงแรมยืนถามอยู่หน้าห้องน้ำ

แล้วผมก็เพิ่งนึกได้ถึงรอยเลือดสดๆ ที่ซึมออกมาจากเลือดที่หัวไหล่ของเธอ

“เออ นล แผลเป็นไงบ้าง ที่มีเลือดออกเมื่อตอนนั่งรถมา ขอผมดูหน่อยได้ไหม”

หญิงสาวทำท่างุนงง “แผลเหวอะ แผลอะไร ไม่มีแผลอะไรสักหน่อย” พร้อมกับนั้นนลถอดเสื้อกันหนาวออกเหลือเพียงเสื้อยืดสีขาว เธอเลิกแขนเสื้อขึ้นสำรวจทั้งสองข้าง น่าแปลก ผมเดินเข้าไปดูใกล้ๆ พบว่าไม่มีแล้วจริงๆ มีเพียงรอยแผลเป็นเล็กๆ ที่ไหล่ขวาที่ไม่น่าเป็นที่มาของเลือดได้

“แปลกจัง ก็ตอนอยู่บนรถบอกว่าจะชู้ต ผมยังคิดว่า...”

หญิงสาวมองผมด้วยสีหน้าแปลกๆ ดวงตากลมโตจ้องมองเหมือนเป็นห่วง “ศรา ไม่เป็นไรแหละ”

ผมถอนหายใจ บ้าจัง นั่นคงเป็นฝันสินะ เหมือนความฝันที่ผมเห็นเธอเดินจากไปตอนก่อนรถจอดนั้นแหละ “อืม สงสัยผมคงงีบหลับแล้วฝันไป”

นลพยกหน้า “อืม โอเค ึ่งเราขอตัวอาบน้ำก่อนละกันนะ”

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมค้างคาใจตั้งแต่ในป่า หนังสือนิยายเล่มนั้น
สำคัญกับผมยิ่งไปถึงต้องพกติดตัวเข้าป่าไปด้วย แถมชื่อเรื่องยังเหมือน
ชื่อผมกับนล

ผมเปิดกระเป๋าไปที่เขรอ่ะไปด้วยดินโคลน ค่อยๆ หยิบหนังสือเล่ม
นั้นออกมา หน้าปกมีพื้นผิวคล้ายกระดาษวาดเขียนนุ่มลื่นละมุนมือ ใน
ภาพบนปกมีทางเดินอิฐแดงเก่าที่ไปรอยด้วยสีม่วงของครีตรัง

นี่เป็นอีกเรื่องที่ผมแน่ใจ ผมมั่นใจว่าเคยเห็นมัน

ผมเคยเห็นภาพนี้และเคยไปสถานที่นี้มาก่อนแน่นอน